

Prelāta vēstule (Marts 2009)

"Turpināsim būt cieši vienoti ar Pāvestu un viņa nodomiem – šādā veidā mēs būsim ciešāk vienoti ar Kristu," monsinjors Ečevarija mudina mūs šī mēneša vēstulē.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā manas meitas un manus dēlus!

Mēs esam iesākuši Gavēni – laiku, kuru mums vajadzētu izdzīvot ar patiesi dedzīgu vēlēšanos atgriezties.

Lai sagatavotos Lieldienām, Baznīca mums iesaka īpaši rūpēties par mūsu lūgšanu, mūsu gandarīšanas garu un žēlsirdības darbiem, ar apņemību, ka šis nebūs tikai vēl viens Gavēnis.

Mēģināsim dzīvot šīs nedēļas intensīvi un būsim prasīgi pret sevi atbilstoši bagātīgajām Svētā Gara žēlastībām, ko esam saņēmuši.

Kā jūs zināt, Svētais Tēvs uz dažām dienām pārtrauc savas parastās aktivitātes, lai, nododoties rekolekcijām, veltītu vairāk laika lūgšanai. Šis Romas Kūrijas ieradums palīdz mums lūgties vairāk par Pāvestu, kurš turklāt 19.martā svin sava Svētā dienu. Garīgi pavadīsim viņu arī ceļojuma laikā uz Kamerūnu un Angolu no šī mēneša 17. līdz 23. datumam. Šādā veidā atbildēsim lūgumam, ko viņš visiem katoļiem izteica pirms dažām dienām Sv. Pētera Katedras svētkos. "Šie svētki," viņš sacīja, "man paver izdevību lūgt jums pavadīt mani ar jūsu lūgšanām,

lai es varētu uzticīgi veikt šo lielo uzdevumu, ko dievišķā apredzība ir uzticējusi man kā apustuļa Pētera pēctecim. Šajā nodomā piesauksim Jaunavu Mariju, kuras svētkus šeit Romā mēs svinējām vakar, godinot viņu kā skaistā titula „Uzticības Jaunava” īpašnieci. Lūgsim viņas palīdzību arī mums, lai mēs ar atbilstošu dvēseles stāvokli ieietu šajā Gavēņa laikā... Lai Marija atver mūsu sirdis uz atgriešanos un palāvīgu Dieva vārda uzklausīšanu.”[1]

Mani dziļi aizkustināja šis Svētā Tēva lūgums visiem viņa dēliem un meitām. Tas ir kā turpinājums viņa vēstījumam ko, gandrīz četrus gadus atpakaļ viņš izteica dienās, kad tika izvēlēts Svētā Pētera Krēslam. Sv. Jāzeps, universālās Baznīcas aizbildņs, svētki [2] ir vēl viena iespēja vairāk lūgties par Baznīcu un Pāvestu. Patiesi, kā Jānis Pāvils II norādīja pirms dažiem gadiem,

"Baznīcas tēvi, Evaņģēlija iedvesmoti, pirmajos gadsimtos uzsvēra, ka gluži kā Sv. Jāzeps mīloši rūpējās par Mariju un ar prieku veltīja sevi Jēzus Kristus audzināšanai (sal. Sv. Irenejs, *Adversus Haereses*, IV, 23, 1), tāpat viņš uzraudzīja un sargāja Kristus Mistisko Miesu, Baznīcu, kuras paraugs un modelis ir Jaunava Marija." [3]

Atcerēsimies mūsu Kunga solījumu:
*„Atkal es jums saku: ja divi no jums
virs zemes vienprātīgi kaut ko lūgs, to
viņiem dos mans Tēvs, kas ir debesīs”.*
[4] Tāpēc būsim vienoti mūsu
lūgšanās kā *karapulki kaujas ierindā*,
[5] vienoti miera un prieka kaujai.

Benedikts XVI, komentējot Evaņģēlija fragmentu, kuru tikko citēju, norādīja, ka "vārds, ko evaņģēlists lieto, lai izsacītu vienprātību, - *„synphonesosin”* ietver sevī norādi uz siržu „simfoniju”. Tas ir tas, kas savilņo Dieva sirdi. Tādēļ vienprātība

lūgšanā ir svarīga, lai Debesu Tēvs to uzklausītu."[6] Turpināsim būt cieši vienoti ar Pāvestu un viņa nodomiem, jo tādā veidā mēs esam cieši vienoti ar Kristu. Un ar Viņu un caur Svēto Garu mūsu lūgšanas sasniegs Dievu Tēvu.

Baznīcā vienotība ar redzamo Mistiskās Miesas Galvu ir būtiski nozīmīga. Ļoti pamācoši ir lasīt Apustuļu Darbos par to, kā ķēniņš Herods ieslodzīja Sv. Pēteri, lai viņu nogalinātu, *bet Baznīca lūdza Dievu par viņu bez mitēšanās*. [7] Un rezultātā pie apustuļa tika nosūtīts eņģelis, kas viņu atbrīvoja.

Arī Sv. Pāvils mums, rāda pārsteidzošu piemēru vienotībai ar Baznīcas Galvu. Šajā Sv. Pāvila gadā es labprāt bieži atceros, kā Svētais Tēvs to komentēja abu Svēto Apustuļu svētku liturģijā. Atsaucoties uz kristiešu ikonogrāfijā izplatīto attēlu, kurā redzami šie divi apustuļi

apskāvušies, viņš teica: "Jaunās Derības rakstos mēs vienlaicīgi varam izsekot arī viņu apskāviena - šīs apliecinājuma un sūtības kopības - vēsturei. Viss sākas, kad Pāvils trīs gadus pēc savas atgriešanās dodas uz Jeruzalemi, lai redzētu Pēteri (*Gal 1, 18*). Četrpadsmit gadus vēlāk viņš devās vēlreiz uz Jeruzalemi, lai celtu Evaņģēliju, ko viņš sludināja (...), to priekšā, kas bija ievērojami. Šī tikšanās beidzās ar to, ka Jēkabs, Kēfa un Jānis sniedza viņam roku, apliecinot komūniju, kas viņus vieno vienā Jēzus Kristus Evaņģēlijā (sal. *Gal 2, 9*).

Skaista liecība par šā iekšējā apskāviena dziļumu, kas attīstījās neraugoties uz viņu temperamenta un pienākumu atšķirību, ir fakts, ka Pētera līdzstrādnieki, kurus viņš piemin savas Pirmās vēstules beigās, - Silviāns un Marks - tāpat bija arī tuvi Sv. Pāvila līdzstrādnieki. Līdzstrādnieku vienotībā pavisam

skaidri un konkrēti parādās Baznīcas vienotība - lielo apustuļu apskāviens."[8]

Abi apustuļi Romā sniedza augstāko liecību par Kristu caur savu mocekļu nāvi. "Sv. Pāvila ilgošanās doties uz Romu īpaši pasvītro, kā redzējām, vārdu '*katoliska*' attiecībā uz Baznīcas būtību. Sv. Pētera ceļš uz Romu, kā visas pasaules ļaužu pārstāvis, pirmkārt, saistāms ar vārdu '*viena*': viņa uzdevums bija iedibināt *katoliskās*, jūdu un pagānu veidotās, Baznīcas*vienotību*, visu tautu Baznīcas vienotību.

Šī ir nepārtrauktā Pētera misija: nodrošināt, lai Baznīca nekad netiktu identificēta tikai ar vienu nāciju, ar vienu kultūru vai ar vienu valsti. Lai tā vienmēr būtu Baznīca visiem, lai tā vienotu cilvēci pāri visām robežām, un pasaules sašķeltības vidū sniegtu Dieva miera dāvanu,

Viņa mīlestības samierinošā spēka klātbūtni."[9]

Pēdējos savas zemes dzīves gados Sv. Hosemarija neatlaidīgi uzsvēra, ka ir bijis laiks, lai lūgtos un lai nožēlotu grēkus, un arī laiks, lai pateiktos, jo nekad netrūkst Dieva palīdzības. Un tā mums jāizturas arī turpmāk - ar optimismu un pašāvēības pilniem, jo tā tēlaini mūs iedrošināja mūsu Tēvs : "*non est abbreviata manus Domini*"- „Redzi, tā Kunga roka nebūt nav par īsu"(Is 59, 1). Dievs nav mazāk spēcīgs šodien kā agrākos laikos, Viņa mīlestība pret cilvēkiem nav mazāka kā tolaik."[10] Mēs, kristieši, esam aicināti līdzdarboties – ar mūsu lūgšanām, ar mūsu gandarīšanu, ar mūsu darbu, kas paveikts, cik vien labi iespējams, ar mūsu vienotību ar Vissvētāko Altāra Upuri. "Ja mēs esam tuvi ar Kungu mūsu lūgšanās, mēs iesim uz priekšu ar skaidru skatienu, kas ļaus mums uztvert Svētā Gara darbību pat saskaroties ar

notikumiem, kurus mēs neizprotam vai kas rada mūsos skumjas un sāpes."[11]

19.marts ir piemērota diena, lai no jauna nostiprinātu mūsu neatlaidību sekot Kristum, turoties ciešā viņa tuvumā, lai atjaunotu mūsu nodošanos Kungam, kā to darīja Sv. Jāzeps, pavadot gadus līdzās Jēzum Nācaretē! Apcerēsim šajā sakarā citus Sv. Hosemarijas vārdus, kas izteikti 1964.gadā lūgšanā par Baznīcu un Svēto Tēvu. Tas palīdzēs mums labāk svinēt šos lielos svētkus. "Lai aizstāvētu Baznīcu, lai darītu labu dvēselēm, lai līdz ar Kristu piedalītos atpestīšanas darbā, lai būtu labi bērni Pāvestam, man nav citas receptes kā šī: svētums. Jūs man teiksiet, ka tas ir grūti. Jā. Bet tajā pašā laikā, tas ir viegli un katram sasniedzams. Mums visiem, kas esam Kristus atpestīti, līdz ar recepti ir dotas arī zāles: mums tikai ir jāgrib."[12]

Aprīļa sākumā sākas Lielā Nedēļa - mūsu Kunga uzvaras pār nāvi, velnu un grēku liturģiskā piemiņa.

Atcerēsimies vienmēr šo realitāti, it sevišķi, kad ārējas vai iekšējas grūtības, ko Dievs dažkārt pieļauj, mūs satrauc jo īpaši. Jo „Kristus dzīvo. Šī ir tā patiesība, kas pilda mūsu ticību ar saturu. Jēzus, kas nomira pie Krusta, ir augšāmcēlies, ir uzvarējis nāvi, tumsas spēkus, sāpes un bēdas.

Kristus dzīvo: Kristus nav kāds tēls no pagātnes, kas dzīvoja kādu laiku un pēc tam aizgāja, atstājot mums brīnišķīgas atmiņas un aizkustinošu piemēru.

Nē, Kristus dzīvo. Jēzus ir Emanuēls: Dievs ar mums. Viņa augšāmcelšanās mums apliecina, ka Dievs Savējos nepamet. Viņš apsolīja, ka neatstās: *Vai var māte aizmirst savu zīdaini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte aizmirstu, Es tevi*

neaizmirsīšu (Is 49, 15). Un Viņš ir turējis savu solījumu. Dieva prieks ir joprojām pie cilvēku bērniem. (sal. Sak 8, 31)."[13]

Vienmēr vēršīsimies pie Sv. Hosemarijas pēc aizbildniecības, arī 28.martā, dienā, kad būs viņa ordinācijas par priesteri gadadiena. Lūgsim, lai viņš mums palīdz būt līdzdalīgiem viņa pārdabiskajā optimismā, viņa mīlestībā pret pasauli, lai mēs šajā "visskaistākajā mīlestības un miera cīņā", uz kuru Dievs mūs ir aicinājis, it visur varētu doties Dieva bērnu palāvībā. Atcerēsimies, ka mūsu Tēvs savas beznosacījumu mīlestības uz mūsu Kungu un Viņa svēto Baznīcu dēļ piedzīvoja daudz nepatikšanu. Neraugoties uz to, viņš apgalvoja, ka nepārspējamais prieks būt Dieva bērnam dienu no dienas nostiprināja viņā skaidru un drošu pārliecību, ka Kristus ir uzvarētājs un ka kristīgā vēsts atradīs ceļu pie visiem labas

gribas cilvēkiem. Būsim pilni
paļāvības, *quia Deus nobiscum est!*, jo
Dievs ir ar mums.[14] Un
paļausimies uz mūsu mīlotā ar Don
Alvaro aizbildniecību, kurš
1994.gada 23.martā ar sev raksturīgo
mieru atstāja mūs un devās uz
Debesīm.

Vakar es atgriezos no īsa ceļojuma uz
Budapeštu. Tur, tāpat kā daudzās
citās vietās, Darba gars pamazām
paver sev ceļu, nesdams līdzī sev
raksturīgo mīlestību uz Baznīcu,
Romas Pāvestu un uz visām
dvēselēm. Pateiksimies Dievam par
to! Šovakar es uzsākšu savas
rekolekcijas: palīdziet man, kā arī es
katru dienu cenšos palīdzēt jums
visiem.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2009. gada 1. martā.

1. Benedikts XVI, vārdi pēc „Kunga Eņģeļa”, 22-II-2009.

2. Sal. Leons XIII, Encikliskā vēstule “*Quamquam Pluries*”, 15-VIII-1889.

3. Jānis Pāvils II, Apustuliskais vēstījums “*Redemptoris Custos*”, 15-VIII-1989, Nr. 1.

4. Mt 18,19.

5. Dz 6, 4.

6. Benedikts XVI, Vesperu sprediķis Sv. Pāvila atgriešanās svētkos, 25-I-2006.

7. Apd 12, 5.

8. Benedikts XVI, Sprediķis Sv. Pētera un Sv. Pāvila svētkos, 29-VI-2008.

9. Turpat.

10. Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 130.

11. Sv. Hosemarija, Sprediķis "Uzticība Baznīcai", 4-VI-1972.

12. Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 28-V-1964.

13. Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 102.

14. Sal. Rom 8, 31.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-marts-2009/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-marts-2009/) (5.08.2025)